

N:o 13.

Af herr **Kennedy**, *angående skrifvelse till Konungen med begäran om framläggande af förslag till bestämmelser rörande obligatorisk sammanslutning af fiskevattens ägare för fiskes bedrifvande.*

Sveriges sjöar upptaga en areal af cirka 36,000 kvadratkilometer eller 3,600,000 hektar. En dylik vattenareal skulle, om den sköttes på ett rationellt sätt, kunna gifva en rätt betydande inkomst. För närvarande torde man emellertid knappt kunna anslå den årliga medelafkastningen af Sveriges sjöar till mer än 2 à 3 kg. fisk per hektar, hvilket för hela riket skulle göra en produktion af cirka 9,000,000 kg. sötvattensfisk om året. Jämför man härmed afkastningen af t. ex. Tysklands sjöar, så finner man, att en medelgod sjö där afkastar cirka 30 till 40 kg. fisk om året eller 12 till 16 gånger så mycket som en medelgod sjö här i Sverige. Detta beror ju delvis på klimatiska förhållanden och att de flesta sjöar där äro mindre och grundare än en stor del svenska sjöar — såsom känt, producera mindre och grundare sjöar relativt mera fisk än stora och djupa sjöar — men hufvudsaken till den ofantligt stora olikheten mellan de tyska och svenska sjöarnes afkastning beror dock utan tvifvel på de olika sätten att hushålla med fisket och tillgodogöra sig fisken. Äfven i Tyskland är sjöarnes afkastning mycket olika, men som en regel kan man säga, att af sjöar med likartad naturbeskaffenhet de sjöar gifva den största afkastningen, i hvilka alla fiskerättigheter äro förenade på en hand. Det finnes enstaka sådana, mindre, naturliga sjöar på 10 till 100 hektars areal, i hvilka fisket genom ändamålsenlig skötsel i förening med fiskodling drifvits upp till en årlig afkastning af ända till 50—60 kg. fisk per hektar.

Det är lätt att fatta, hvilken ofantlig nationell ekonomisk betydelse det skulle hafva för vårt land, om våra sjöar kunde fås att afkasta ens hälften så mycket som de tyska sjöarna.

Det finns emellertid två väsentliga hinder för insjöfiskets utveckling i vårt land, det ena den allmänt rådande okunnigheten om huru ett insjöfiske bör rationellt ordnas och det andra de för ett rationellt fiskes bedrivande synnerligen ogynnsamma äganderättsförhållandena till fiskevattnen.

För afhjälpan af det förstnämnda hindret arbetas för närvarande åtminstone i södra Sverige på åstadkommande af gemensam fiskeriförsöksstation och fiskareskola.

Det senare hindret kan däremot afhjälpas endast sålunda, att i lagstiftningsväg bestämmes, att enskilde fiskevattnensägare och särskildt ägare till oskiftade fiskevatten äro skyldiga att sammansluta sig för fiskets bedrivande för gemensam räkning. Det kan förefalla, som om en dylik bestämmelse skulle vara ett stvårt intrång på den enskildes äganderätt, men i själfva verket vore detta ett vida mindre intrång än det, som nu finnes i lagen om dikning rörande jordägares rätt att antingen deltaga i sänkning eller urtappning af en sjö eller afstå från de fördelar, som här af uppstå.

Det fördelaktigaste ur fiskerisynpunkt vore ju, om man kunde finna en form för sammanslutning mellan alla delägare i hvarje sjö. I större sjöar är detta naturligtvis nästan otänkbart. Här borde sammanslutningen åvägabringas för vissa, såvidt möjligt naturliga, större områden, i hvilka fisket kunde skötas efter en gemensam plan. Dylika sammanslutningar hafva med godt resultat blifvit genomförda i vissa delar af Tyskland, där fiskets utveckling förut varit omöjliggjordt af en långt gången splittring af fiskevattnen.

En mindre radikal förändring af förhållandena vore införandet af en förordning, hvarigenom alla delägarne i ett samfällt oskiftadt fiskevatten ålades att bilda bolag eller förening, som skulle för delägarnes räkning bedriva det gemensamma fisket. Såsom känt, är större delen af fiskevattnen i vårt land ännu oskiftad, hvarför en dylik åtgärd utan tvifvel skulle vara af stor nationell ekonomisk betydelse. Om svårigheter härvid skulle uppstå vid fördelningen af skyldigheter och rättigheter eller utgifter och inkomster, finge möjligen för fastslående af fördelningsgrunden skifte af fiskevattnen i många fall vidtagas. Vid uppgörandet af gränserna mellan olika skifteslags fiskevatten, hvilket härvid ofta torde blifva tillräckligt, kunde möjligen förfaras på samma sätt som i Finland, där staten

förordnar landtmätare att verkställa alla dylika rågångsförrättningar och förskotterar kostnaderna, hvarefter dessa uttaxeras på fiskevattensägarne under tio års tid på samma sätt som vid storskifte.

För den händelse det icke skulle befinnas möjligt att få till stånd dylika sammanslutningar, antingen för hela sjöar eller mellan samtliga delägarne i oskiftade fiskevatten, vore redan mycket vunnet, om det blefve i lag bestämdt, att majoriteten af fiskevattensägarne i en sjö eller af delägarne i visst område af större sjö kunde tvinga minoriteten att inträda i ett dylikt bolag eller låta majoriteten utlösa minoritetens fiskerättigheter.

Enskilde motionärer hafva förut, senast vid 1902 års riksdag, gjort framställning, afseende vidtagande af åtgärder för åstadkommande af en bättre fiskevård. I anledning häraf har Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t framhållit, att den allmänna erfarenheten tyvärr under senare tider gifvit vid handen, att fisket flerstädes i landet, äfven där det fordom varit mycket gifvande och för befolkningen utgjort en god inkomstkälla, betydligt aftagit samt i vissa trakter minskats i den grad, att det nu icke kunde med fördel idkas.

Såsom en bidragande orsak till att fisket i allmänhet bedrifvits utan hänsyn till dess fortfarande bestånd har Riksdagen anført den gällande lagen om rätt till fiske. När fisket icke skiftats mellan delägarne, hade dessa rätt att bruka fiskevattnet efter som de kunde sänjas, och däraf hade ofta blifvit följden, att mången, som där ägde fiskerätt, sökt att i största möjliga måtto för egen del tillgodogöra sig fisket. På många ställen hade fisket antagit arten af ett slags roffiske, som naturligtvis i hög grad måste inverka på fiskestammens bestånd.

För att råda bot på sagda ogynnsamma förhållande beträffande fisket borde enligt Riksdagens förmenande åtgärder vidtagas från statens sida.

Bland dylika åtgärder har Riksdagen i främsta rummet framhållit bildande af de af mig förordade så kallade fiskeriföreningar med ändamål att för medlemmarnes räkning på ett rationellt sätt och med hänsyn såväl till den bästa möjliga afkastningen af fisket som äfven till fiskestammens bevarande och förökande bedrifva fiske antingen genom särskildt antagna fiskare eller genom fiskets utarrenderande.

Genom nådig remiss den 30 maj 1902 har Kungl. Maj:t anbefallt kungl. landtbruksstyrelsen och Kungl. Maj:ts befallningshafvande i rikets samtliga län att hvar för sig, sedan vederbörande landsting och hushållningssällskap lämnats tillfälle att i detta ärende sig yttra, till Kungl. Maj:t inkomma med yttrande i ämnet.

I de från orterna afgifna yttranden har förslaget om inrättande af fiskeriföreningar vunnit stor anslutning, men i flera af dessa har uttalats, att föga sannolikhet torde finnas, att dylika föreningar skulle i större omfattning komma till stånd på frivillighetens väg, hvarför förordats införande i lagstiftningen af bestämmelser angående bildandet af dylika föreningar, hvilka sålunda skulle i viss mån komma att blifva så kallade tvångsföreningar, såsom fallet vore i vissa främmande länder.

Kungl. landbruksstyrelsen har för sin del uttalat som sin uppfattning, att det skulle vara till stor nytta för landet, om genom förändring af nuvarande lagstiftning så kallade tvångsföreningar mellan fiskedelägare kunde komma till stånd, men har kungl. landbruksstyrelsen ej ansett det åligga styrelsen att utarbета formuleradt förslag till den lagändring, som skulle fordras för genomförande af en dylik förändring inom vår fiskerilagstiftning.

Vidare har i anledning af Riksdagens förenämnda skrifvelse statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet till statsrådsprotokollet öfver jordbruksärenden den 12 januari 1904 framhållit, hurusom enligt statsrådets förmenande ingen näring vore för sitt fortfarande bestånd och sin framtida utveckling så beroende af sammanslutningen mellan dess idkare som fisket.

Bildandet af fiskeriföreningar borde därför ock på allt sätt af staten främjas, och då den fullkomliga enighet mellan samtliga delägare i ett fiskevatten, som nu erfordras för att en förening dem emellan skall kunna komma till stånd, endast i undantagsfall kunde påräknas, funne statsrådet införandet i vår lagstiftning af bestämmelser i syfte att möjliggöra sådana föreningars lättare åstadkommande vara i hög grad önskvärdt. Huru detta lämpligen skulle kunna ske, torde emellertid utgöra en fråga, som måste blifva föremål för gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet.

I anledning häraf förklarade sig statsrådet för närvarande ej beredd att underställa Kungl. Maj:ts pröfning förslag till lösning af oförmälta fråga, men aflät däremot Kungl. Maj:t till 1904 års Riksdag proposition angående organisationen af statens fiskeriväsen m. m. äfvensom den 17 juni 1904 nådig remiss till domänstyrelsen angående åtgärder för åstadkommande af en bättre fiskerivård för Östersjö- och sötvattensfisket.

Därjämte beslöt 1904 års Riksdag på grund af inom Riksdagen väckta motioner att till Kungl. Maj:t aflåta skrifvelse, innefattande hemställan, att Kungl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huruvida icke de bestämmelser, som innehållas i förordningen den 20 december 1880 om jordägares rätt

öfver vattnet å hans grund och därmed i samband stående författningar böra förändras och omarbetas, så att de komma att bättre motsvara de kraf, som nutida förhållanden ställa på en dylik lagstiftning, men äfven om både den utredning, som afses med Kungl. Maj:ts förenämnda remiss af den 17 juni 1904 och Riksdagens sistnämnda skrifvelse, komma att beröra den fråga, som med denna framställning brakts å bane, synas mig dock ej dessa utredningar ej kunna antagas leda till framläggande af ett lagförslag i det syfte jag afser, och får jag fördenskull, då det synes mig, som om en utveckling af fisket i våra talrika insjöar, strömmar och åar är otänkbar, så länge icke en lagstiftning i ofvan antydd riktning erhålles, hvilken uppfattning jämväl synes vinna stöd af respektive myndigheters, Riksdagens och föredragande departementschefens i ämnet gjorda uttalanden, värdsamt anhålla,

att Riksdagen ville till Kungl. Maj:t ingå med underdånig framställning, att Kungl. Maj:t måtte genom sakkunnige låta utreda, i hvad mån och på hvilket sätt en obligatorisk sammanslutning af fiskevattens ägare för fiskets bedrivande för delägarnes gemensamma räkning må kunna komma till stånd, samt till näst sammanträdande Riksdag framlägga nådig proposition i ärendet.

Stockholm den 24 januari 1906.

James Kennedy.
